

Boriss Pasternakas

EILĖRAŠČIAI

XXX

Čia pabrėžta nagu. – Slėpiningąją tiesą
Ryt, nubudęs, suprasiu. Dabar jau vėlu.
O kol dar ne vėlu, aš tave palytėsiu.
Kaip tik aš palytėt tegaliu.

Kaip tragedija liečia nutirpusią salę,
Aš liečiau tave tirpstančių lūpų variu.
Pabučiavimas buvo toks lėtas, kaip saulė
Liepos mėnesį, pilną audrų.

Aš jį siurbisiu lyg paukštis. Pritrūkdamas kvapo.
Žvaigždės perplauks burną ir stemplę užgaus.
O lakštingalos dusdamos virpa tarp lapų
Ir kas mirksnis atsigeria juosvo dangaus.

HAMLETAS

Štai, aš čia. Aš išėjau į sceną.
Stoviu, pasirėmęs į duris,
Ir aidais atsimuša nuo sienų
Ta drama, niūri ir nemari.

Į mane pažvelgs naktis nustėrus
Pro tuščias žiūronų stiklines...
Jei pajėgsi, Visagali Tėve,
Atitolink taurę nuo manęs.

Aš gerbiu sumanymą atkaklų
Ir priimt šią rolę sutinku,
Bet dabar kitoniški spektakliai,
Ir vaidinti man labai sunku.

Bet palaipsniui veiksmas įpusėja –
Kuo jis pasibaigs, aš jau žinau.
Vienas aš. Aplinkui – fariziejai.
Netuščiai klajojau. Gyvenau.

POEZIJOS APIBRĖŽIMAS

Tai – švilpimas, aštrus ir lakus,
Tai – suirusios ledo grandinės,
Tai – naktovidis, stingdąs lapus,
Tai – lakštingalų skardžios grumtynės.

Tai – pasaulis prie sodo tvoros
Savo ašaras ankštyse skaito,
Tai – daržan, it kruša, Figaro
Garsiai garma iš pultų ir fleitų.

Tai – tamsybė, išnaršius gelmes,
Pakylės į maudyklės paviršių
Ir žvaigždyną į skiaurę atneš,
Jį sugniaužus tarp virpančių pirštų.

Koks tvankumas virš liepto lentos!
Horizontas užgriūva lyg alksnis,
O žvaigždė, rodos, nusikvatos –
Bet pasaulis, taip sakant, bebalsis.

Vertė Tomas Venclova